

הדר

ליגזר. דאי מבטלי אינהו ליחיד אהו למימר נמי יחיד מבטל לשנים:
ואין נוטלין רשות למה לי. הא תנא ליה היו שנים חסרין זה על זה:
לא צריכא. משנה יתירה לאשמועינן דלפי' אמרו ליה קמאי קני על
מנת להקנות והדר אינהו ובטלי לחצריה לא משתרי האי בחצרי דמהו

פרק ששי

עירובין

ע.

בעא מיניה אבוי מרבה ברי. לא שמיע ליה בריתא דלעיל דסוף
פ"ב (דף טו): כשהוא מבטל רשותו אין לריך לנטל לכל אחד
ומשמע התם דפלוגמא היא דר"א ורבנן והואו בריתא כר"א ואין
לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה לריך לנטל דלס כן מלי
פריך מזרימא דבסמוך:

הבא במאי עסקינן דחה ומית.
פירש רש"י דעל כרחק דרבה
בשיירא שחנתה צבקה והקיפה
חצר ונטו זה איש אהלו מוקי לה
דכי מת אין לירשוי שם כלום דלי
בחצר ממש איכא יורשין וכיון דאילו
היה אבוהון קיים היה אסר אינהו נמי
אסרי וצחטס דתק דאין הירש אסר
אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"ל
מי שהוליאורו (דף טו. מ.) פסקינן
כר"ס דמתן לקמן פרק כ"ד משתפין
(דף טו. פ.) ר"ש ואמר לפי' הניח
את ביתו והלך לשנות אלל צמו צאומה
העיר אינו אסר שכבר הסיח מלבו
ומינהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמנ
כשהלך לשנות צעיר אחרת א' נכרי
ואחד ישראל אסר וקאמרינן נמי
לקמן בפירקין (דף עג. עב.) בית התנן וצית
הצקר וצית העלים וצית האולרות
הרי זה אסר עליו לריך לאוקומי
בשיירא שחנתה צבקה א"י כגון
שזה עלמו שעירב הוא יורש:

יורש מהו שיבטל. בשלל עירב
האז מיירי כדפי' בקונט' דלס עירב
הא תני לקמן (עמוד ב') א' מצני חצר
שמת והניח רשותו לאחד מן השוק
משמטיה אינו אסר ואיירי כגון שכל
היורש לדור שם צבצב דלס לא כן
לא צעי ציטול דהוי כמו בית התנן
וצית הצקר דלל אסר כדלמנ רבי
יהודה לקמן בפירקין (עב. עג.) דאילו אסר
אלל מקום דירה ור"ש דפסקי פרק מי
שהוליאורו (לעיל טו. מ.) כוותיה קאמנ
דלפילו הלך לשנות אלל צמו צאומה
העיר אינו אסר ומינהו אס היה
היורש דר צאומה חצר שמת היה
אסר להס בית אצוי כשירש צבצב
אע"פ שלל צל לדור שם אפילו
עירב עם חצירו צעב צבת אפילו
הכי צעי ציטול ולא מהני
עירובן לגבי אותה חצר שירש
צבצב

לאבוי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו
קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן
עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסניהו כדי שלא
תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא
עירב לאבוי תנא סיפא גלגלוי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי
סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי
לא צריכא דבטיל ליה חד מיניהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל
כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא
עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (ג) לא צריכא דאמרי
קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות

היכא

הני מילי ברי. דכל הני צבולין דלעיל איכא מקצתייהו דעירבו: תורת עירוב. מורת עירוב מן התיקנות הבאים אחרי כן:

לאבוי תנא הך סיפא. דלל איצטרין דהא פשיטא דאיכא חד דלל צביל ליה רשותיה אלל להכי תיניה לאשמועינן דכולה מתניתא
דצאומהו לתרווייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלל עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין לריך לנטל
רשותיה לכל אחד ואינהו לא אסר לחצריה: אידי דתנא רישא. אחד שלל עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא הך סיפא
דאיכא לא ולעולם רישא דדהוה ומית וסיפא דצאומהו: הא תו למה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן ביון
דבעידנא דבטיל להו הנך ברי. ולעיל פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא
איצטרין למימניהו ולעיל פרישנא לה: יורש. ששכח אצוי ולא עירב ומת צבצב ולא ציטל רשותו מהו שיבטל היורש:
היכא

מסכת שביעית

פרק ה' משנה ב'

הטומאן את הלוף
בשביעית, רבי מאיר
אומר, לא יפחת
מפאתים, עד גבה
שלשה מפרחים, ומפח
עפר על גביו. ויחבמים
אומרים, לא יפחת
מארבעה קבים, עד
גבה מפח, ומפח עפר
על גביו. ומטמנו במקום
דריסת אדם:

עין משפט גר מצוה

נח א טוס"ע ח"ח סי' ספ
סעיף 7
נב ב מ"ב מ"ג מ"ד עירובין
הלכה ב טוס"ע שם סעיף א'
ג ב מ"י שם הלכה ג טוס"ע
שם סעיף 7:

רבינו חננאל

אשלא עירבו ואע"ז דאמרי
להו קני צ"מ להקנות:
בעא מיניה אבוי מרבה ה'
ששוויין בחצר אחת
ושכח אחד מהם ולא עירב
כשהוא מבטל צריך לבטל
רשות לכל אחד ואחד אי לא
א"ל צריך לבטל רשות לכל
אחד ואחד איתביה אחד שלא
עירב נותן רשותו לאחד
שעירב. ויכרי דמי אי ליכא
אחרוני בהריה (בהרין) מאן
מערב דקתני לאחד שעירב
אלא פשיטא דאיכא אחרונא
ועירב בהריה (ותרין) רבה
דבריה (ובתרה) הכי מה.
ואקשינן אימא סיפא אבל אין
אחד שעירב נותן רשותו לאחד
שלא עירב ואי איתו דעירב
בהריה מה והשתא ליכי
אחרונא בהריה אמאי לא אלא
פשיטא דאיתיה אסר עליה
ומדסיפא איתיה רישא נמי
איתיה ודחי רבא מדוי אוריית
סיפא איתיה רישא ליתיה תרע
דבעינן לכל חד וחד דקתני
סיפא דרישא ושנים שלא
עירבו נותנין רשותן לשנים
שעירבו (מאי לאן) שנים ממש.
ש"מ בעינן ביטול רשות לכל
אחד ואחד ודחי אבוי מאן
לשנים דקתני אחד (לשנים)
(משנים) ואקשינן אי הכי ליתני
לאחד שעירב או לאחד שלא
עירב דמשמע דאיכא אחרוני
בהריה ואפי' הכי בחז מני ליה
אלא מדלא קתני הכי אלא קתני
לשנים שעירבו לשנים שעירבו
ממש הוה שמעינן מינה
דבעינן ביטול לכל חד וחד
ונדחה אבוי בקושיא פי' להא
מתניתא פסקא פסקא פשוטה
היא:

בעא מיניה רבא מרב נחמן
יורש מהו שיבטל רשות

(ב) נראה דל"ל ואין שנים שלל
עירבו נותנין רשותם לשנים שלל
עירבו ואפי' רבי

בא א מיי פ"ב מה"ל
עירובין הלכה ט' ס'ט ע"ג א'
טו"ש ע"ג א"ח סי' ט"א ע"ג א'
בב ב מיי ע"ג א' ו'ט'ט'ט'
ע"ג טו"ש ע"ג א"ח סי' ט"א
ט"ק ד'
בג ב מיי ע"ג טו"ש ע"ג
ט"ק ג':

רבינו הגנאל

כגון שמת אביו בשבת כגון
יורש כרעא דבאיה הוא ומבטל
או לא א"ל אני אומר מבטל
והני דבי שמואל תנא אין
מבטל ומתביבין לתנא דבי
שמואל מהא דהניא זה הכלל
כל שחומר מקצת שבת כגון
שעירובין דרך הפתח ונסתם
הפתח או דרך חלון ונסתם
החלון מותר כל השבת כולה
זה הכלל למה לו לאתויי זה הכלל
שניטלה קורתו או לחייבו
שמתרין בשבת כולה זה
הכלל כל שנאסר למקצת שבת
כגון ב בחיבובי ציורי הדין
ל'א"ע"פ שנאסר במקצת שבת
משעה שביטל רשותו הותרה
שאר שבת ל"ש הוא ל"ש
יורש. מרקתין חוץ מן המבטל
רשות דייקתין מינה כל מי שיש
לו רשות עשיתו יכול ליה
ופרק תני לברייטא הכי חוץ
מתורת ביטול דבר איתיה
לאוסר מעיקרא והשתא בטל
רשותי הותרה מקצת שבת
ולאפקי יורש ולא היה לה
רשותא הכא בעידנא דקדש
היום ולא היה לעירובי דלא
אתמר תורת ביטול אלא היבא
דליכא עירוב ומאן דלא יכול
לעירוב לא יכול לביטל רשותו.
חוב אחריו ומתביבין לרב
נחמן אחד מבני חצר שבת כ"י
עד אחד מן השוק שמת והניח
רשותו לאחר מבני החצר מת
מכ"כ פ"ב ע"ג ובה בן החצר
בנכסיו אינו אוסר שכבר עירב
עם בני החצר [גם] הוא. מת
משחיבה אוסר שכבר נאסר
במקצת שבת ואמאי אוסר אי
אמרת יורש מבטל יבטל
השתא ונשתרו ופרקי רב נחמן
מאן אוסר נמי דקתני עד
שיבטל אבל אם (לא) ביטל
התורה בני החצר לטלטל:
ת"ש וכרי ששבתו במגורה.
פי' בדיקה אחת מלשון
לגור בארץ וי"א מלשון נהרסו

בשבת כדתיבא לקמן בשמעתין אחד מן השוק שמת והניח רשותו
לאחד מבני חצר מבעוד יום אינו אוסר פי' לפי שכן חצר מערב עם
חצריו משחיבה אוסר פי' דלא מהני עירוב לענין אומרו חצר שירש
בשבת ומינה הו' לא אפשר לומר דמייירי כשהיה הירש דר עם אצוי
דאם כן אי זעו לאיערובי מאתמול
מנו מערבין קרינן זיה דאם נותן
פת משלו הו' עירוב אף ע"פ שלא
זיכה לאצוי כדאמר לעיל פרק מי
שהוליאיהו (דף מט:): תמשה שגבו
את עירובן כשהו מוליקין את עירובן
למקום אחר אי מוליקו ע"י כולן דאם
לקח הפת משלו ונתן בחצר של שימוף
מועיל לכולם כדפירש תוס' כקונטרס
דשלימות דכולהו קעביד האיל
ועירובי יחד ועוד מניא לקמן
בפירקין (ג) תמשה חצרות ששצתו
בטרקלין ז"ה אומר עירוב אחד
לכולם אע"פ שיש לחלק דהתם כולם
שויס צבית הם כמו זה ואין זה טפל
לזה אצל הכה שכן טפל לאצוי אם
נתן שכן פת אינו מועיל מ"מ אינו
דומה כלל לחלק ומהא דאמר
לעיל (דף סד.) אפילו שכירו ולקטו
עומן את עירובו אין ראייה לכאן
דלמא הני מיילי צנכרי אצל
בישראל לא:

אברא האי כיון דאי בעי לערובי
מאתמול לא מצי לערב.

אפילו למ"ד לעיל (דף סז.) מבטלין
גבי מת נכרי בשבת יכול להיות
דאין מבטלין כיון דהתם הוא
דאומרו רשות שהוא מבטל עכשיו
היה לו כח לבטל מאתמול אלא
שלא היה מועיל מפני הנכרי דלוסר
אצל הכה האזי רשות דמבטל השתא
אין לו כח לבטל מאתמול אלא

משעה שירש והוי כז' צמים בשני ירדי ר"ר ר"ר דאין מבטלין דלא היה
צידו רשות זה מאתמול ולמאן דאמר לעיל נמי אין מבטלין יכול
להיות דזה מבטל כדאמר יורש כרעיה דלצוה הוא:

לאיתויי מת נכרי בשבת. פירש כקונטרס כיון דאי זעו
לערובי מאתמול לא מצי לערב.

מבטלי ומרישא סיפא לא שמעינן ליה אי לא אחי זיה הכלל
דהתם לא מצי מערבי מאתמול כלל אצל הכה מצי מערבי ע"י
שכירות משמע מתוך פירושו דליירי דלחא נכרי מערב שבת
ובעי למימר דאין מבטלין כשמת וכ"ש דאם לא מת דבעי תרתי
שכירות וצ"ע וכל יבן מה שפיר' לעיל (ג) דהתם כולי
עלמא מודו למבטלין וכן מת נכרי שבת מהו אלא דלחא
נכרי בשבת אצל הכה ואי לאו זה הכלל הו' אמיינא דהכא שבת

היבא דאי בעי לערובי כו'. כלומר אצוי שהיה אתמול ראו לערב
היה יכול לבטל: אבל האי דלא מצי לערובי אתמול. דלא היה לו חלק
זה לא: כל שהותר למקצת שבת כו'. מפרש לה ואילו: ה"א כגון
עירב דרך הפתח כו' זה הכלל לאתויי מבויו שניטלה קורתו או לחייבו:

היבא דאי בעי לערובי מאתמול מצי מערב
בטולי נמי מצי מבטל אבל האי כיון דאי
בעי לערובי מאתמול לא מצי מערב לא

מצי מבטל או דלמא יורש כרעיה דאבוא
הוא א"ל "אני אומר מבטל והני דבי שמואל
תנו אין מבטל איתבייה זה הכלל כל
שמותר למקצת שבת הותר לכל השבת
וכל שנאסר למקצת שבת נאסר לכל
השבת חוץ ממבטל רשות כל שהותר
למקצת שבת מותר לכל השבת כגון עירב
דרך הפתח ונסתם הפתח עירב דרך חלון
ונסתם חלון זה הכלל לאתויי מבויו שניטלו
קורותיו או לחייבו כל שנאסר למקצת שבת
נאסר לכל השבת כולה כגון שני בתים
בשני צידי רה"ר והקיפום נכרים מחיצה
בשבת זה הכלל לאתויי מאי לאתויי מת
נכרי בשבת וקתני חוץ ממבטל רשות
(ג) איהו אין יורש לא אימא חוץ מתורת
ביטול רשות איתבייה אחד מבני חצר שמת
והניח רשותו לאחד מן השוק מבעוד יום
אוסר משחיבה אינו אוסר יאחד מן השוק
שמת והניח רשותו לאחד מבני חצר
מבעוד יום אינו אוסר משחיבה אוסר
אמאי אוסר ניבטיל מאי אוסר נמי
דקתני עד שיבטל תא שמע ישראל גר
שריין במגורה אחת ומת גר מבעוד יום
אע"פ

מת נכרי שבת דכיון דאי זעו
לערובי מאתמול לא מצי לערב.
השתא נמי לא מבטלי ומרישא דסיפא
לא שמעינן ליה אי לא אחי זיה
הכלל דהתם לא מצי לערובי מאתמול
כלל אצל הכה מצי מערבי ע"י
שכירות: חוץ מן המבטל רשות.
ששכח ולא עירב שאף ע"פ שנאסר
למקצת שבת יש לו תקנה בשבת
ומדלא קתני חוץ משביטל רשות ויורש
שמע מינה יורש לא: אימא חוץ

מתורת ביטול רשות. ויורש בכלל דכרעיה דלצוה הוא ומותר ציטול
ונהגה זו: מבעוד יום. שעדיין לא קנה עירובו של ראשון הרי זה
מני השוק אוסר ואע"פ שאינו דר כאן כדתיבא לקמן צהאי פירקא
ל"ש שיש לו בית התבן ובית הבקר בחצר שבת אוסר עליו:
משחיבה אינו אוסר עליו. שהרי הותר ללקח עירובי: ואחד מן
השוק. שהיה לו בית דירה בחצר זו: מבעוד יום אינו אוסר.
שהרי יערב זה עם שכניו: משחיבה. דאינו יכול לערב אוסר
ואי יורש מבטל רשות אמאי אוסר: ישראל גר גרסינן. גר שמת
ואין לו יורשין המחזיק בנכסיו וזהו צדן: מגורה. גורן הוא
ותלוק בחדרים והיה לכל אחד פתחו בחצר ואסרין זה על זה:
אע"פ

ביתו חוץ ממבטל רשות. פי' כקונטרס דפריך לר"י דאמר דמבטלין מדלא קתני חוץ ממבטל רשות ויורש שמע מינה
יורש לא דבר מינה הוא מה דיוק הוא זה ור"ם פירש דפריך לשמואל דאמר אין מבטלין וזה לשונו זה הכלל כל שנאסר למקצת שבת
כגון שני צמים בשני ירדי ר"ר ר"ר חוץ ממבטל רשות אע"פ שנאסר למקצת שבת משעה שביטל רשותו הותרה שאר שבת לא שגא הוא
ל"ש יורש מדקתני חוץ מן המבטל רשות דייקי מינייה כל מי שיש לו רשות עכשיו יכול לבטל ופריק לה לברייטא הכי חוץ מתורת ביטול
דכי איתא לאוסר מעיקרא והשתא בטל רשות הותרה לשאר שבת לאפקי יורש דלא הו' ליה רשות הכה צעידנא דקדש היום ולא הו' ליה
לערובי דלא איתמר תורת ציטול אלא היכא דליכא עירוב ומאן דלא יכול לערובי לא יכול לבטל רשותו עכ"ל אע"פ שהקטניות אחרות
לר"י אין לחוש אם זאת לשמואל ורבינו חננאל צעלמו פירש (ג) דמותבינן לר"י משמע מתוך פירושו דחוץ ממבטל רשות קאי אשני צמים
משני ירדי רשות הרבים והקיפום נכרים מחיטות שבת שמועיל שם ציטול והיכא דלא ציטלו זה לזה קאמר דנאסר לכל השבת כולה
וקשה דאם כן מאי נאסר למקצת שבת דקאמר ונראה לומר לפירושו דליירי עעירבו וכיון שלא חל העירוב בתחילת השבת מו
לא חייל כשבא אחרי כן והקיפום בשבת וכן מת נכרי בשבת איירי כשעירבו מערב שבת וצטל עירובן מפני הנכרי דכשמת מו
לא חייל אצל ציטול מועיל בתרבייהו כדקתני חוץ ממבטל רשות ומדמהני (ד) ציטול ז' צמים אע"פ שלא היה לו כח לבטל רשות של
חצר זה מאתמול דר"ה היה כל שכן יורש דיש לו כח לבטל וקשה לדבי שמואל דאמרי אין מבטלין והוא הדין דהו' מצי למיפריך אצל
ברייטא לרב חסדא רב שמת דאמרי לעיל אין מבטלין גבי ז' צמים ונראה דלמאי דלמאי ציטול חוץ מתורת ביטול לא קאי אצל
צמים אלא אצוי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב שיכול לבטל רשות בצלמא השבת ומינהו אם נאמר לפי המסקנא כן גם לדברי
המקשה נדחוק על חסד לומר דקאי אצל צמים דבלאו הכי יכול להקשות כמו שפירש ר"ח דחוץ ממבטל רשות דמשמע דכל מי שיש
לו רשות עכשיו יכול לבטל: אהרן מבני חצר שמת והניח רשותו לא' מן השוק מבעוד יום אוסר כו'. הך ברייתא איירי צהכי
דבן חצר מערב עם חצריו אצל בן השוק אין מערב עמהם אפי' כשירש מבעוד יום ולא משום שלא יוכל לערב עמהן לפי
שאינו דר שם דמתמחא לא גרע צהכי לענין עירוב וציטול רשות כיון דלחא עעירבו קדקתני מבעוד יום אוסר אלא אורחא
דמילתא היא דבן חצר רגיל לערב עם חצריו שהוא לר"ך להשתמש בחצר כיון שהוא דר שם אצל אומרו שצדק אין יכול לערב
לפי שאינו רגיל להשתמש וקסבר האי תנא כמ"ד לקמן בפירקין (דף ע"ג): בית התבן ובית הבקר הרי זה אוסר עליו:

תא שמע ישראל גר כו'. קסבר רבא דמכא הגר חסידי כמו יורש דהוי כרעיה דלצוה דאי לאו הכי לא קשה מידי לרב נחמן:
כך

רש"י (ב) (דף ע"ג):
תוס' (ג) (דף ע"ג):

הגהות הב"ח

(א) גבי חוץ ממבטל רשות
(א) חוץ אין יורש לא' מא"מ
ו"י כ"ה א"ן זה והכי מוכח
במקומות:
(ב) תוס' ד"ה לאתויי וכו'
לפי מה שפירשתי לעיל ג"כ
ד' ס' ד"ה אומר אני ולפי
מה שכתבתי לעיל י"ל דגם
דברי רש"י הם כן נמוס
דכ"ה י"ל פי ג"כ צ"ח
הכרי בשבת ואפי"ה מקרי
מנו לערובי על ידי שכירות
אי הו' נא הנכרי מאתמול
משא"כ צ"י צמס וע"י לעיל:
(ג) ד"ה וקתני וכו' ורבינו
מנחם עצמו פי' דתוב
מותבינן לר"י:
(ד) בא"ד ומדמהני ציטול
בשני צמים:

הגהות

רש"י ד"ה חוץ.
ומדלא קתני חוץ
ממבטל רשות כו'.
כ"ל:
(ט"ז)
תוס' ד"ה תא שמע.
רבא דמבחה. ג"כ נראה
ש"ל הכה מבטל. כי אין
הכרח דלכא קאמר להאי
ת"ש כי י"ל סתמא
דלמולא קא"ל:
(י"ב)

היבא דאי בעי לערובי כו'. כלומר אצוי שהיה אתמול ראו לערב
היה יכול לבטל: אבל האי דלא מצי לערובי אתמול. דלא היה לו חלק
זה לא: כל שהותר למקצת שבת כו'. מפרש לה ואילו: ה"א כגון
עירב דרך הפתח כו' זה הכלל לאתויי מבויו שניטלה קורתו או לחייבו:

היבא דאי בעי לערובי מאתמול מצי מערב
בטולי נמי מצי מבטל אבל האי כיון דאי
בעי לערובי מאתמול לא מצי מערב לא

מצי מבטל או דלמא יורש כרעיה דאבוא
הוא א"ל "אני אומר מבטל והני דבי שמואל
תנו אין מבטל איתבייה זה הכלל כל
שמותר למקצת שבת הותר לכל השבת
וכל שנאסר למקצת שבת נאסר לכל
השבת חוץ ממבטל רשות כל שהותר
למקצת שבת מותר לכל השבת כגון עירב
דרך הפתח ונסתם הפתח עירב דרך חלון
ונסתם חלון זה הכלל לאתויי מבויו שניטלו
קורותיו או לחייבו כל שנאסר למקצת שבת
נאסר לכל השבת כולה כגון שני בתים
בשני צידי רה"ר והקיפום נכרים מחיצה
בשבת זה הכלל לאתויי מאי לאתויי מת
נכרי בשבת וקתני חוץ ממבטל רשות
(ג) איהו אין יורש לא אימא חוץ מתורת
ביטול רשות איתבייה אחד מבני חצר שמת
והניח רשותו לאחד מן השוק מבעוד יום
אוסר משחיבה אינו אוסר יאחד מן השוק
שמת והניח רשותו לאחד מבני חצר
מבעוד יום אינו אוסר משחיבה אוסר
אמאי אוסר ניבטיל מאי אוסר נמי
דקתני עד שיבטל תא שמע ישראל גר
שריין במגורה אחת ומת גר מבעוד יום
אע"פ

מת נכרי שבת דכיון דאי זעו
לערובי מאתמול לא מצי לערב.
השתא נמי לא מבטלי ומרישא דסיפא
לא שמעינן ליה אי לא אחי זיה
הכלל דהתם לא מצי לערובי מאתמול
כלל אצל הכה מצי מערבי ע"י
שכירות: חוץ מן המבטל רשות.
ששכח ולא עירב שאף ע"פ שנאסר
למקצת שבת יש לו תקנה בשבת
ומדלא קתני חוץ משביטל רשות ויורש
שמע מינה יורש לא: אימא חוץ